

Тони Пердић

СТАДИОН СВЕТЛОСТИ

шестогодишњем уснулом дечаку, Бредлију Ловерију

далеко одавде, постоји колосални кристални квадар,
препун живахних свитаца и већ се назире, чим замакнеш
иза закривљене путање – планета Малог Принца
и на њој, твој нови дистрикт: Сандерленд.

ето, ти сад тамо расти.
временом мотри на непосредно сазвежђе Немирне Срне,
да ти не промакне лепа, лутајућа, риђа девојчица,
ласкавог звања музе, када се препозна у твојим песмама.

ето, ти сад тамо буди песник.
научи да бојиш сонете посебним тиркизним мастилом,
из разапетих мрежа стрпљиво расплићи месечину
и посипај светлуцави прах по сенкама барске трске,
да лакше наслутиш њена бројна тајна скровишта.
засади плави ружичњак уз друм, да чешће застајкује ту.

ето, сад тамо буди песник, када си већ сав од светлости.

...

а овде се надвио мрак, овде прети тескобна тишина.
и добро је што не чујеш жамор жалних навијача,
кивних због богова који нису сачекали да дебитујеш,
како доликује.

ДОНА ХУАНА

„поезија је тајна
одгонетнута. Харфа
с које уместо жица
брује срца и ватра”
Лорка

долетећу ти у Андалузију, Дона Хуана.
мада је Пегаз био љут и у нападу панике
кад питала си га за несразмерна крила
супротна законима аеродинамике...

и не колутај очима, сети се Галатеје,
неверне нереиде у милости Полифема,
безбедно чекај овог сутона у Кордоби,
у нашој тајној соби, чак и за нас.

одблеском огледала у алеји олеандера,
пре него сунце ка мору клоне
дај тај тајни знак, да ипак смо се такли
пуком неопрезношћу закона васионе,

и потом замакли у жалне псалме,
као капљице росе са грмља мирте.

а кад коначни мрак крочи пред очи,
кренуће бесконачни векови чекања,
и то је једини страх који ме прогања,

док летим над Кордобом, као над гробом,
творећи ти песму, да ме у њој
вековима надживиш, Дона Хуана...

ТИ СИ ДЕЧАК, ТИ СИ ДЕЧАК

ходам понекад унатрашке у намери да збуним време.
моја рана старост одаје се у хемијској диспропорцији
магнезијума и калцијума у мојим уморним екстремитетима.
дан мирише на смолу и улични пас дрема под шимширом,
док се шинтери прикрадају при крају радног времена.

ходам понекад унатрашке, да се лакше сетим
где сам све затурио опроштајна писма недосањаној девојци.
пристојна би то песмарица била о каријатиди од пламена и магле
о коју опирала се моја младост.

ходам, док јењава центрипетална сила између наших зеница
и док круни се порцуланска глеђ на фигури балерине из Храдчана
коју сам дуго чувао за наш први сусрет.

ходам, док ми се у мислима несташно потурају фигуре венерис.
безбрижни дани школе када смо их кријумчарили под клупом
и смело заокруживали луцидне позе а сада је већ време прецртавања.

ходам, већ прилично сит упорних опсена, али знам да ме прати
по порукама у светлуцању сунца над таласима немирне воде,
ходам, потрчим понекад чак, пожелим да сам дечак, ...
...који однекуд, готово чујно довикује: узми камен, узми камен!
хитни га у олук крај пса и осмехни се шинтерима!

У ВРЕМЕ РЕВОЛУЦИЈЕ

играла се прстима по коси, у ресторану коначишта,
док смо се уздржавали да прекршимо глупи декрет
о забрањеним додирима у време анархије.
и онда смо се разишли на североисток и југозапад.

али, тако понекад, у време револуције,
сетим се Мајаковског, испред оклопњаче Потемкин
и помислим како слабе биле би поеме
да ту није прошетала млада болничарка из Омска
која је мирисала на кишу, ране трешње и слободу.

и почне да ми прија помисао о јужњакињиним грудима.
као подневно сунце на северу Русије.
и зрно љубави више не звучи као флоскула,
већ као права пролетерска мера
пред покрет ка сустизању одважних времена.

јер, у предаху револуција, увек постоји кључ
и соба са погледом на вировиту реку, која прижељкује
њену нагост и одсуство узајамних страхова

да неопходни су бета блокатори
ако нам, док водимо љубав, силно затрепери срце.

у време револуције, годи светлост и прија бука.
пада још један диктатор у претпремијери,
са репертоара новог устројства заблуда и слобода је
разливена месечина по њеној кожи.

и гле, још увек опија, као младо вино,
док га испијамо тајно, као спретни љубавници,
угашених телефона и раширених зеница,
које у мраку букте.

АКО ЂЕМО ПРАВО

нису то никад ни биле неке песме.
само привиђења уткана у алитерације и риме.
само опиљци измишљеног универзума.
крхка, порецива спрега поезије и вечности.
кутијица за накит. ризница хајних осмеха
са враголастих трагања за напејама или дријадама.

нису то ни била нека путовања.
само завејане северне пруге
и рефлексције обода оближњих брда.
тек једна марљиво опевана серпентина.
ту где кренула је лавина и оковала воз.

није то ни била нека лавина.
само растресит снег и љубичасти мрак
у ходнику вагона, којим одњихала се
видно обљубљена госпођа,
ужареног погледа и набрекних груди.

није да није била нешто та госпођа,
али замакла је и она у поменути пурпур
у нејасне барокне фантазмагорије,
као и Ен Бишоп, најлепши цвет Јужне Каролине
у једној холивудској рапсодији.

нису то, уистину, биле неке песме.
тек благе вртоглавице, од питке касне бербе.
и зазирање од великих вртоглавица,
због неких убитачних стихова
који ми, обично, некако неопрезно измакну.

БАШТА ТРПКИХ ПЛОДОВА

Александру Марићу

јуче је прокишњавала стаклена купола
градске библиотеке у Краљеву,
док трајало је књижевно вече.
суптилна фаза хидромелиорације
над стакленом баштом поезије.

а моја је башта углавном обрасла цикоријом
са чијих стабљика, из плавичастих цвасти
једино ноћима убирам мрак,
који у доколици сеје недостижна муза.

и тако, уместо младог грашка,
у махунама затичем фландријски седеф,
а у бокорју дивљу менту и још неке
тајне зачине за моје утихле стихове.

јер, још увек се некако надам
да бих могао да постанем песник,
и да будем миљеник муза и богова
а не само безначајни дистрибутер амброзије.
тако упорне у мојој башти.

јер, кад хрупи мрак, јер кад почне мук,
једина благовест биће да је посејана светлост
неуништива.